

Stella Tack

POLIB MĚ

VŠECHNO MOHLO BÝT PERFEKTNÍ.
ALE ONA SE MUSELA HNED ZAMILOVAT.

**POLIB
MĚ**

© 2019 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2022

Cover © Anna Rohner, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2697-4 (pdf)

Stella Tack

**POLIB
MĚ**

Pro Libby a Pata Redmonda

Děkuji, že jste mě zachránili.

Ivy

Dorolovala jsem svůj malý, zářivě modrý kabriolet na bíle vyznačené parkovací místo a konečně jsem vypnula motor. Monotónní brumlání, které mě provázelo poslední tři hodiny, najednou ustalo, a když jsem vytáhla klíčky ověšené cinkajícími přívěsky, zmlklo i rádio. Sundala jsem si sluneční brýle, hodila je do kabelky a vyskočila z auta.

Bože, byla jsem z té dlouhé cesty úplně ztuhlá! S námahou jsem se protáhla, utáhla si pevněji culík a zamkla auto. Vlhký floridský vzduch se horkem doslova chvěl, a tak jsem se snažila dostat co nejdřív do obchodu, s nadějí, že tam alespoň mají funkční klimatizaci. Tenhle obchod 7-Eleven totiž vypadal úplně stejně jako ten, který jsem míjela před pěti kilometry. Bílá krabice, zelené pruhy, oprýskaná barva a porouchaný neonový nápis, takže sedmička vypadala spíš jako jednička. Ten předchozí jsem na poslední chvíli přece jen vzdala – příliš živě se mi v tu chvíli vybavila matčina slova, že by si odtud mohl člověk odnést mnohem horší věci než jen prošlé potraviny. Ale tentokrát jsem byla pevně rozhodnutá. V duchu jsem si dodala odvahy, vypnula se v ramenu a vešla dovnitř. Okamžitě mi

přímo do obličeje zavál ledový vzduch z klimatizace. Když jsem krátce pohlédla na svůj obraz v okně a spatřila, jak se mi kolem hlavy kroutí růžové konečky vlasů, neudržela jsem se a vyprskla jsem smíchy. Ať se mi ještě někdo pokusí tvrdit, že výsledek nedopadne nikdy stejně jako na obalu. Včera se mi sice při barvení vlasů dostalo víc barvy na tričko než do vlasů, ale všechno, na co se barva nakonec dostala, dopadlo grandiózně! Tmavě modrý kostým od Chanela, který mi na cestu připravila máma, zůstal ležet na posteli. Místo něj jsem si oblékla džínové šortky z Walmartu a k nim bílé tričko, na kterém se vznášel duhový jednorožec. Nevzpomínám si, kdy naposledy jsem na sobě měla tak levné věci, ale přísahám – zbožňovala jsem každíčkový kousek! Dokonce i neznačkové žabky, které jsem si vzala na cestu a o kterých máma tvrdila, že už jen při pohledu na ně dostává otravu z plastů. Ale když jsem je uviděla viset u kasy ve Walmartu, okamžitě skončily v mém už tak přeplněném košíku. Nákupní tašky a krabice se kupily až po střechu mého miniska.

Ze seznamu míst, kde jsem se chtěla zastavit, jsem si tedy mohla odškrtnout Walmart. Teď byl na řadě 7-Eleven.

Zvědavě jsem se rozhlížela kolem sebe. Uvnitř byl obchod stejně ošuntělý jako při pohledu zvenčí, ale do nosu mě okamžitě udeřila pronikavá vůně citrónového prostředku na podlahy. Na čerstvě umytém levném linoleu moje žabky hlasitě vrzaly, když jsem si to s lepkavým nákupním košíkem v ruce namířila přímo k regálu s energetickými nápoji. A tam ta věčička stála – něco, bez čeho už jsem prostě nechtěla žít.

„Gatorade!“ zvolala jsem radostně. Několik zákazníků poblíž se po mně sice udiveně ohlédlo, ale mně to bylo úplně jedno.

„Pojď k mamince!“ zapěla jsem a pohoupala každou z těch modrých lahví, než skončily v košíku. Nevadilo mi, že nejsou chlazené a na etiketách už se usadila jemná vrstva prachu. Ty věci stejně neobsahovaly nic přírodního, co by se mohlo zkažit. Poté, co jsem si celá šťastná prohlédla obsah košíku, jsem zaměřila pozornost na regál se sladkostmi. A od té chvíle už jsem jen třeštila oči. Ještě nikdy jsem si nesměla koupit tolik sladkostí, kolik jsem chtěla. Balíček barevných želé bonbónů následovaný čokoládovými sušenkami Reese's a Oreo s příchutí máty okamžitě skončily v mém košíku plném hříchu. Ten po pěti minutách vypadal, jako kdybych nakoupila na narozeninovou oslavu osmileté školačky závislé na cukru. Na mých osmých narozeninách se podávaly jen lososové jednohubky s plátky telecího. Proto jsem tenhle nákup pojala jako akt spravedlnosti, který mi měl všechno vynahradit. A tak jsem ho korunovala ještě několika čokoládovými sušenkami s fondánem. Moje osmileté já by se určitě rozplakalo radostí při pohledu na všechnu tu krásu. No dobře – i moje osmnáctileté já k tomu nemělo daleko. Ale ovládla jsem se. Prodavač si o mně nesměl myslet, že jsem ještě praštěnější, než už jsem beztak byla.

„Zdravím!“ S širokým triumfálním úsměvem jsem postavila košík na pult.

„Ahoj,“ zabrumlal a skepticky si mě prohlížel. Byl přibližně stejně starý jako já, možná o trošku starší. Určitě ještě studoval. Nenapadl mě jiný důvod, proč by někdo dobrovolně pracoval právě tady. Přistihla jsem se, jak na něj zírám. Toho chudáka trápilo akné a měl tak dlouhý a hubený krk, že bylo vidět, jak mu v něm poskakuje ohryzek. Díky tomu ale vypadal mnohem přirozeněji než kluci, které jsem doposud poznala. Nedokázala

jsem si vybavit, kdy jsem naposledy viděla někoho, kdo by měl tak velký problém s pletí. Většina kluků z mého okolí už se díky botoxu a laserovým zásahům nemohla ani usmát. Ale tenhle působil tak... *normálně*. Nebo spíš *přirozeně*. Jako bych dostala menší kulturní šok. Všechno bylo tak jiné, než jsem očekávala. Bylo mi z toho trochu smutno, zároveň mě to ale fascinovalo.

„Jak se daří?“ zeptal se zdvořile, zatímco skenoval štítky na balíčcích se sladkostmi a cpal je do obrovské igelitové tašky.

„Skvěle, děkuji! A tobě?“ zjišťovala jsem s přehnaným zájmem, až mu to vykouznilo úsměv ve tváři.

„Ujde to. Dneska je strašné horko, že? Jedeš do kampusu?“ zajímal se.

„Ano. Do UCF, začínám tam za pár dní. Jak jsi to poznal?“

Rozesmál se a ukázal dolíčky ve tvářích: „Nováčky rozpoznám okamžitě,“ vysvětloval, zatímco plnil už třetí tašku. „Pro ně je všechno ještě tak vzrušující a nové a jsou přesvědčení, že je vedle šprtání čeká zajímavý život. Proto si také kupují všechny ty věci, které doma nesměli.“ Zvedl ironicky obočí a demonstrativně vhodil do tašky modrý Gatorade. Cítila jsem, jak rudnu. „Věř mi, že na konci semestru si sem zavoláš mámu, aby ti dovezla domácí zeleninový salát.“

To nikdy!

„Takže... ty taky chodíš na Univerzitu střední Floridy?“ zjišťovala jsem a snažila se při tom nepůsobit až tak nově a vyjeveně. Což nebylo jednoduché, protože až do včerejška jsem kvůli kofeinu nesměla pít ani černý čaj. Kdyby se máma dozvěděla o mém v tu dobu až nezřízeném konzumu energetických drinků, nejspíš by dostala infarkt, vydělila by mě a strčila do kliniky pro anonymní kofeinoiky. Ne nutně v tomto pořadí.

Můj pokus o cool výraz zřejmě nevyšel, protože ten kluk se zakřivil ještě víc.

„Třetí semestr, učitelství angličtiny a umění. Pokud dostaneš na nějaký předmět paní Garciovou, vem nohy na ramena a utíkej, než chňapne do drápů tvoji duši.“

Vyprskla jsem smíchy. „Díky za radu. Nemám si raději rovnou pořídit kolík na upíry?“

„Ne. Svěcená voda postačí. Alespoň k tomu, abys získala čas,“ odpověděl s naprosto vážnou tváří a podal mi šustící tašky. Celkem jich bylo pět. „Dělá to devadesát dolarů a padesát osm centů.“

„Okamžik!“ Prohrabávala jsem kabelku plnou nedefinovatelných předmětů, až jsem konečně našla peněženku a vylovila z ní stodolarovku. „Takhle je to v pořádku a díky za rady.“

Popadla jsem tašky a vrávorala směrem ke svému minískovi, když mi náhle dvě z nich odebrala něčí velká ruka. „Počkej, pomůžu ti to odnést.“

Když jsem ohromeně zvedla hlavu, všimla jsem si poprvé jmenovky, kterou měl přišpendlenou na hrudi. „Obsluhuje vás Jeff“, luštila jsem naškrábané písmo. „Děkuji... Jeffe, ale to není nutné. Jsem už velká, silná holka.“

„Ale já rád. A v tvém případě je to nutné. Do velké, silné holky ti totiž pár centimetrů chybí,“ dobíral si mě.

Zaváhala jsem. Obchod byl poloprázdný, takže Jeff momentálně nemusel nikoho obsluhovat, ale tolik ochotné pozornosti mi bylo přece jen trochu nepříjemné. Slova, která jsem v posledních letech slyšela stále dokola od táty i od Harryho, ve mně jednoznačně zanechala stopy: nenastupuj do cizího auta, od nikoho si nic neber, nemluv o svém soukromí. Bylo tu příliš

velké nebezpečí, že by mě někdo mohl poznat a v příštím okamžiku by se dostavil tisk nebo i hůř. Byla jsem tu sama, bez obvyklých bodyguardů, kteří by mě z každé takové situace bezpečně vyvedli. Kolena se mi trásla nervozitou, ale nemohla jsem dál postávat ve dveřích a Jeff už byl stejně venku. Zhluboka jsem se nadechla a pospíšila si za ním.

Po příjemném chládku v 7-Eleven mě venkovní vedro zasáhlo jako úder do tváře. Dýchat v těch dnech na Floridě bylo asi tak stejně snadné jako na dně moře. Zaúpěla jsem, vytáhla z kabelky klíčky a odemkla miníska. Poté, co krátce zablikal, namířil si to Jeff přímo k němu a už se chystal otevřít kufr. Abych mu v tom zabránila, honem jsem vykřikla: „Ne!“ Doběhla jsem ho a rychle zase přibouchla víko. Pod ním už to podezřele rachotilo. „Když to otevřeš, vyvalí se všechno ven.“

Zvedl v obranném gestu ruce: „Sorry! A kam tedy s těmi taškami?“ Na zadní sedačku?“

„Ne! Ta je... ehm... taky plná. Počkej chvílku...“

Omluvně jsem se na něj usmála, otevřela dveře u řidiče a vecpala se spolu s plnými taškami za volant. Opatrně jsem nákup navršila na hromadu na sedadle spolujezdce, která už tak bránila výhledu. Potom jsem Jeffovi odebrala zbylé tašky a jednoduše jsem je vecpala mezi oblečení na zadní sedače. Oba jsme sebou trhli, když se Gatorade s velkým rachotem skutálel pod sedadla. Jejda.

„Děkuji za pomoc, Jeffe.“ Rychle jsem zavřela dveře.

Právě když jsem startovala motor, zaklepal ještě jednou opatrně na okno. Ajaj, měla jsem dojem, že už Jeff začíná trochu dotěrný. Přesto jsem okénko trochu stáhla a tázavě na něj pohlédla.

Jeff se na mě křenil: „Není zač, pomáhám rád. Řekl bych si o tvoje číslo, ale mám pocit, že bych neuspěl, a tak bych ti rád nabídl alespoň doučování... pokud budeš během semestru nějaké potřebovat.“

„Opravdu?“ Slabě jsem se usmála. „Nevím, jestli to budu potřebovat, ale pokud ano, ráda tvoji nabídku přijmu.“ Jako bych já potřebovala doučování.

„Kdykoli se ozvi.“

„To je od tebe milé.“

„No jo – takový jsem já. Přítel a ochránce studentek prvního ročníku. Pokud bys měla zájem, najdeš mě na koleji bratrství Delta Phi. Prostě se zeptej na Jeffa a pošlou tě rovnou ke mně.“ Odkáslal si, zaklepal na střechu auta a o krok ustoupil.

„Delta Phi. Budu si to pamatovat. Měj se.“ Pomalu jsem vyjela z parkoviště. Ve zpětném zrcátku jsem ještě zahlédla, jak mi mává na rozloučenou a s úsměvem míří zpátky do obchodu.

Dobře, svým způsobem byl roztomilý. A neuvěřitelně příjemný. Ale co bylo ještě lepší: neměl nejmenší tušení, kdo jsem. A právě to mi vykouznilo široký úsměv ve tváři.

Ryan

Ivy H. Redmondová.

Věk 18 let.

Blond vlasy.

Modré oči.

Pihy.

Výška 1 metr 62 centimetrů.

Krevní skupina 0.

Velikost bot ...

„To myslíte vážně? Její velikost bot?“

„Strávíš s ní celý semestr, chlapče. Ještě mi budeš za všechny ty informace vděčný.“ Harry se zasmál a poplácal mě na rameni. Au! Bylo mu sice už víc než padesát, ale tohle přátelské poplácání bylo všechno možné, jen ne jemné. Snažil jsem se nezkřivit tvář bolestí a znovu jsem rychle prolistoval spis se základními údaji o nové klientce, i když mi některé z nich připadaly naprosto zbytečné. Opravdu jsem potřeboval vědět, že tajně pije Gatorade? Věděl jsem ale, že Harry – alias můj otec – mi nedá pokoj, dokud si nebude jistý, že jsem si všechny

ty detaily vstípil do hlavy. Na to jsem ho znal až příliš dobře. A naštvat Harryho znamenalo koledovat si o nepříjemnosti, takže jsem se raději opět soustředil na spis.

„Tady se uvádí Ivy H. Co znamená ta zkratka H?“ zajímal jsem se.

Otec na to ale jen mávl rukou: „Má druhé křestní jméno, po babičce nebo tak něco, ale to není důležité. Čti dál.“

Jen tak tak se mi podařilo neprotočit otráveně panenky a jako příkladný žák jsem zrekapituloval další odstavec: „Ivy se narodila na Floridě a vyrůstala jako jedináček. Dědička odhadem třiceti miliard dolarů firmy RedEnergies, včetně rozličných dceřiných společností. Vynikající prospěch ve všech předmětech. Odmítla studium na Harvardu a Princetonu a přijala stipendium na UCF. „Ona... Sakra, proč by někdo odmítl Harvard?“ Znovu jsem složku odložil a tázavě se na Harryho podíval.

„Ivy je takový malý paličák,“ zabručel otec a rozpačitě se poškrábal na zátylku. „Pracuju pro Redmondovy už... řekněme víc než patnáct let. Dost dlouho na to, abych si pamatoval, jak už jako malá prostě musela jít pokaždé hlavou proti zdi. Její otec Harvard absolvoval a sponzoruje tam několik fakultativních oborů. A to samé její matka na Princetonu. Myslím, že Ivy předpokládala, že by si tam nemohla užívat takovou anonymitu, jakou jí může poskytnout UCF.“

Jen jsem nevěřičně vrtěl hlavou. Typické dítě zbohatlíků. Přelétl jsem očima další řádek: *Nejraději snídá ovocné cereálie Froot Loops*. Odfrkl jsem si – která osmnáctka tohle dělá? Neměla by spíš snídat kaviár posypaný zlatem nebo tak něco? A k čemu mi tahle informace bude, k čertu?

Mimoděk jsem si vybavil různé reality show o bohatých a slavných, na které se tak ráda dívala máma. Děti boháčů v nich neustále rozlévaly šampaňské na lodích a rozhazovaly v nočních klubech za jediný večer víc peněz, než jsem si já vydělal za rok. A Ivy Redmondová určitě nebyla výjimkou.

Povzdychl jsem si. Svoje první zaměstnání jsem si představoval trochu jinak. Prošel jsem výcvikem u Mezinárodní asociace bodyguardů IBA, kde jsem málem vypustil duši z těla, nechal si dvakrát zlomit nos a sám jich pět zlomil. A k tomu plus minus jednu ruku. To ale byly nehody. Když jsem měl diplom konečně v kapse, v představách o budoucím povolání jsem kroužil spíš kolem ochrany významných politiků. Opravdu mě ani nenapadlo, že mým úkolem bude bránit osmnáctiletým rozmazlencům, aby si stodolarovkou neprotahovali nosem kokain.

„Tady stojí, že se na univerzitu zapsala pod pseudonymem, jako Ivy Bennetová. Kdo tu blbost vymyslel?“

„Já,“ zabručel Harry.

„To se dalo čekat, ty fantasto,“ rozesmál jsem se a četl dál: *Má alergii na celer, na psí srst a taky se velmi rychle spálí, takže se musí dostatečně mazat krémy na opalování.* „To jako vážně, Harry? Jsem osobní strážce, žádná chůva!“

„Ale ano, můj milý, přesně to jsi. Za to tě platí, a pokud tam stojí, že ji máš každé ráno probudit klepáním na dveře, aby nezaspala přednášku, pak to uděláš. To tam všechno drobným písmem taky najdeš,“ mručel Harry dobrosrdečně a znovu se rozhlédl po malém pokoji studentské koleje, který jsme předtím zkontrolovali kvůli bezpečnosti.

Honem jsem nahlédl do textu tištěného malým písmem. A opravdu to tam bylo. Ivy Redmondová byla očividně ranní

spáč. Povzdychl jsem si, sroloval spis a strčil si ho do zadní kapsy kalhot. Potom jsem se také rozhlédl po pokoji. Byl skoro prázdný. Na vratkém rámu postele ležela holá matrace. Psací stůl byl obyčejný, vypadal ale odolně. Pomalu jsem přešel na druhou stranu pokoje, abych zkontroloval okna. Vypadala stejně jako ta v ostatních pokojích studentské koleje – s tím rozdílem, že tahle byla neprůstřelná. Takový menší kolejní upgrade pro Ivu Redmondovou. Pochyboval jsem ale, že o otcových vylepšeních věděla.

„Ona už ví, že budeme sousedé? Nedokážu si představit, že by z té zprávy byla nějak zvlášť nadšená,“ zjišťoval jsem. Harry právě kontroloval bezpečnostní zařízení schované za šatní skříní. Já sám jsem ho nenainstaloval, ale i to patřilo k práci bodyguarda.

„Minimálně ví o tom, že jí přidělíme osobní ochranu. Zatím jsme jí zamlčeli, v jakém rozsahu, abychom předešli obligátní hádce, která by všechny zúčastněné jen zbytečně zatížila.“

Povytlhl jsem obočí a opřel se o rám dveří. „Mám jen jednu takovou bezvýznamnou, okrajovou otázku: S jakým druhem osobní ochrany Ivy vlastně počítá? Ví, že jí budu na každém kroku za zadkem jako nějaký stalker?“

Harry zaváhal, přes ostré rysy obličeje mu skutečně přelétlo něco jako stín špatného svědomí. „No jo, co se toho týče, chtěl bych tě o něco požádat...“

„Ach ne!“

Harry se zašklebil a už zase se rozpačitě drbal na zátylku. „Ona sice ví, že na ni bude dávat pozor univerzitní ochranka, ale možná bys mohl to nepřetržitě... ehm... pozorování provádět trochu decentněji a dělat, jako že...“

„... jsem ten milý student od vedle? Harry!“ supěl jsem nashťvaně. „Ale teď vážně – tohle nemůže skončit jinak než průšvihem. Dojde jí, kdo jsem, nejpozději tehdy, až budu trvat na tom, že ji doprovodím až na záchod. Alespoň pokud má vyšší IQ než burský oříšek.“

Měl alespoň tu slušnost, že zrudl. „Jak to uděláš, je zcela na tobě, chlapče. Ale buď milý. Myslím, že bude kamaráda dost potřebovat. Ivy je milá dívka. Určitě si budete rozumět, jinak bych tě pro tuhle zakázku nevybral.“

Zkřížil jsem paže na hrudi. „Ne, tuhle zakázku jsi mi zadal, abych to vzdal, začal zase leštit studentskou lavici a mohl po tobě později převzít bezpečnostní agenturu, tati.“

Povzdychl si a pokrčil odevzdaně rameny. „Pořád ještě si myslím, že studium by pro tebe bylo nejlepší. Jsi mladý. Užívej života. Zahraniční mise ti neuteče.“

„Můj názor znáš.“ Díval jsem se demonstrativně stranou. Nedá se ani spočítat, kolikrát už jsme se tím tématem prokousávali.

Harry zřejmě myslel na to samé, protože jen přikývl, otočil se a na odchodu mi ještě oznámil: „Dobře, jestli tu práci chceš opravdu dělat, tak jen do toho... Vydrž aspoň jeden dva semestry, a pak uvidíme...“ Odlepil jsem se od dveřního rámu a následoval ho z koleje ven.

V poledne už jsme měli veškerá opatření k zajištění bezpečnosti Ivy Redmondové hotová. Mlčky jsme došli k černému SUV, kterým mě táta spolu s několika krabicemi osobních věcí přivezl ráno na kolej. Když otevřel dveře a soukal se za volant, vyvalil se zevnitř horký vzduch.

„Potřebuješ ještě něco, chlapče?“ zeptal se, zatímco zamračeně vyťukával adresu do displeje navigace. Tenhle muž byl sice šéfem bezpečnostní agentury a nedávno dokonce v rekordně krátkém čase překazil atentát na významnou osobnost, ale i ta nejbanálnější každodenní technologie mu dávala zabrat. Rezignovaně jsem mu vzal navigaci z ruky a zadal do ní cíl zpáteční cesty v Miami.

„Nedělej si starosti,“ poplácal jsem ho po rameni. „Já si poradím. Ta holka přijede až pozítří. Mám dost času se tu porozhlédnout, než zmutuju do opatrovníka děti.“

„Dobře. Máš všechna telefonní čísla pro případ, že by se něco stalo?“

„Jasně. Všechno mám.“

„Nezapomeň mi poslat každý týden hlášení.“

„Nalepím ti do něj dokonce barevné papírky a pro zvýraznění přikreslím srdíčka.“

„Haha, ty a kreslit? Mívals lepší vtipy, chlapče.“

„Možná bych měl jít studovat umění, aby můj talent nepřišel vniveč.“

Harry protočil oči. „Vtipné. Nezapomeň, prosím, zavolat mámě,“ zabručel.

„Jasně. A řekni dvojčatům, ať dají ruce pryč od mých věcí. To, že tam nejsem, neznamená, že směji chodit do mého pokoje.“

Rozesmál se. „Vyřídím jim to, ale oba víme, že mě beztak neposlechnou. Tak jo, měj se tady dobře, Ryane.“

„Ahoj, tati,“ řekl jsem a zabouchl dveře u řidiče.

Harry se dalším tlacháním a usazeným loučením nezdržoval. Ani nemusel. Během poslední hodiny jsme k případu Ivy Redmondové probrali všechno a co mám dělat, jsem věděl. Zatímco

jsem se zamyšleně díval za odjíždějícím SUV, nevědomky jsem si přitom hrál s piercingem na rtu.

A tak jsem tam byl. Sám v kampusu, vyhlášeném svými seznamovacími večírky a hezkými holkami. A měl jsem ještě třicet sedm hodin na to, abych si právě tyhle věci vychutnal plnými doušky, než se objeví moje klientka a já budu muset dokázat, že jsem zatraceně dobrý osobní strážce.

Ivy

Dorazila jsem na místo. Sláva! Byla jsem tak šťastná a rozrušená, že jsem se málem celá polila Gatoradem. Pootevřeným okýnkem mi do obličeje vanul teplý vzduch. Koleje jednotlivých bratrství Univerzity střední Floridy se svými typickými verandami, řeckými znaky na průčelích a perfektně posekanými trávničky vytvářely každá po svém i dohromady jako celek pravou jižanskou atmosféru. Tu ještě dokreslovaly – ačkoli semestr dosud oficiálně nezačal – hloučky studentů, kteří se v tom poledním parnu hemžili po prostranství kampusu. Odněkud dokonce zněla hudba z nějaké party.

Fascinovaně jsem to pozorovala, zatímco jsem pomalu projížděla po příjezdové cestě. Nevěděla jsem, kam se dívat dřív. Po mojí levé straně bylo bratrství Gamma Sigma Eta a hned vedle, s fasádou celou natřenou namodro, Alpha Tau Omega, kde se na verandě protahovaly dívky. Všechny do jedné vypadaly, jako by kritériem pro přijetí na univerzitu byly míry 90-60-90. Potom jsem ještě víc zpomalila, protože si po mojí pravé straně právě házelo fotbalovým míčem několik mladíků – bez triček!

Šmarjápanno! Co musím udělat pro to, abych se stala tím míčem? Udělala bych cokoli, kdybych... Co to...? Dupla jsem na brzdu. Ačkoli jsem jela skoro krokem, zařízl se mi do ramene bezpečnostní pás a brzdy zakvílely. Od auta odskočil nějaký chlap.

„Kurva! Dávej přece pozor, kam jedeš,“ vyjel na mě a bouchl vztekle do kapoty miníška. Vyděšeně jsem zvedla ruce v omluvném gestu. „Promiň! Nedávala jsem pozor.“

„To vidím,“ zlobil se. „Přestaň čumět kolem a odjed' s tou barbie károu někam.“ Pak se otočil a uháněl směrem ke koleji Kappa Sigma.

„Cože...? Héj! Nemusíš bejt hned tak hnusnej,“ volala jsem za ním pobouřeně. Ale ta skoro-oběť mojí nehody mi jen ukázala prostředníček. Potetovaný prostředníček, abych byla přesná. Ačkoli bylo pekelné vedro, měl na sobě černé džíny a tričko stejné barvy s potiskem lebky. Pak jsem si všimla jeho piercingů – ten chlápek působil trochu hrozivě. Výborně – právě jsem málem usmrtila člena spolku Zeta Delta Nemrtví. Jako obvykle se okamžitě ozvalo moje špatné svědomí, a tak jsem za ním honem ještě zavolala: „Přesto se ještě jednou omlouvám.“ Odpovědí mi byl opět zdvižený prostředníček. Zamračeně jsem sledovala, jak mizí ve dveřích koleje, odkud zněla ta hlasitá hudba. *Milý chlápek, doufám, že už ho nepotkám.* Tohle tedy nebyl dobrý začátek.

Z myšlenek mě náhle vytrhlo hlasité zatroubení. „Spíš, nebo co?“ zařval za mnou chlápek v černém Hummeru. Na omluvu jsem mu zamávala, zařadila rychlost a následovala tabule, které mě vyvedly z ubytovací části areálu přímo do srdce kampusu. Když jsem ale zahrnula k parkovišti, musela jsem konstatovat,

že parkovací místa jsou na UCF zřejmě nedostatkovým zbožím. Projížděla jsem malým parkovacím domem dobrých dvacet minut, než jsem jedno našla. Dobře, přiznávám: byla to jen úzká skulinka mezi dvěma auty, a když jsem se o pouhý milimetr vyhnula dalšímu přestupku, tentokrát za poškození cizí věci, byly mi dvě věci téměř jasné: Zaprvé – že neotevřu dveře, aniž bych přitom nezdemolovala auta stojící vedle, a budu tudíž muset vylézt ze svého kabrioletu střechou a prozatím v něm nechat všechny věci. A zadruhé – že se tohohle místa za žádnou cenu nevzdám, což ale bylo zapříčiněné spíš tím, že jsem neměla ani ponětí, jak s ním z té škvíry vyjedu ven.

Roztřesenými prsty jsem vypnula motor a nejdřív jsem s hlubokým povzdechem klesla zpátky do opěradla. Nehledě na katastrofální situaci s parkováním jsem to konečně zvládla – byla jsem v UCF. A byla jsem tam sama! Bez otce. Bez Harryho nebo jiného sekuritáka. Žaludek mi rozrušením metal kotrmelce, zatímco můj mozek pracoval na plné obrátky: Co bych měla udělat jako první? Nabízelo se mi tolik možností. Protože bylo teprve poledne, měla jsem víc než dost času na to, abych prozkoumala kampus, spřátelila se s ostatními studenty, eventuálně ještě i vypátrala, do které koleje patřili ti kluci nahoře bez a jestli tam nepřijímají i dívky. Nakonec jsem se ještě měla hlásit u správy kolejí. Byla jsem zvědavá, jestli mi přidělí nějakou spolubydlící. Nebo dokonce spolubydlícího? Při té myšlence jsem se musela usmát. Možné to ale bylo, protože oddělené byly jen koupelny, pokoje byly smíšené. Alespoň to tak psali na webových stránkách školy. Moje fantazie jela na plné obrátky – možná by to mohl být žhavý student sportovní fakulty, který by mě chtěl naučit pár nových cviků na hrazdě.

Nebo student herectví, co by se mnou nutně potřeboval nacvičit líbací scénu do příštího představení...

Zazvonění mobilu bylo jako ledová sprcha, která mě postavila zpátky na zem. Rezignovaně jsem si povzdychla a začala prohrabávat kabelku. Když jsem ale zjistila, kdo moje snění za bílého dne přetál, zaváhala jsem. Táta! Konec snům. Moje prsty se nerozhodně zastavily nad displejem – sice jsem ten telefonát očekávala, ale přece jen jsem počítala s několika hodinami plnými zážitků, které mě čekaly do chvíle, než si všimnou, že jsem ve skutečnosti nejela jen na nákupy do Miami, jak jsem původně avizovala. No, nakupovat jsem byla, avšak ve Walmartu, a ne u Chanela. A potom jsem prostě pokračovala dál, ačkoli jsem měla odjíždět až za dva dny, s průvodem osobních strážců za zadkem. Zašilhala jsem ke kabelce – co kdybych ten hovor prostě ignorovala, vzala si místo toho pár nejnnutnějších věcí a zapoměla při tom mobil jako náhodou v autě? Jenže – komu tady budu co namlouvat? Pokud neučiním alespoň stručné hlášení, že jsem v pořádku a nikdo mě neunesl, do půl hodiny se rozjede mezinárodní pátrání. Bez pardonu. A tak jsem stiskla zelené tlačítko a přiložila si mobil k uchu.

„Ahoj tati...“

„Ivy! Kde se, k čertu, touláš?“ vykřikl tak nahlas, až jsem se lekla. Odtáhla jsem mobil od ucha a ztlumila zvuk. Honem jsem začala cpát do tašky nezbytné věci.

„Jé, já ti to neřekla? Vyjela jsem o trochu dřív a právě jsem dorazila do UCF.“

„Cože jsi?“ Živě jsem měla před očima, jak mu právě nabíhá žíla na čele, zatímco přechází v černém obleku s tenkými proužky po kanceláři a křičí do telefonu.

Carl Redmond byl skvělý otec. Ale příliš často se rozčiloval, zvláště poslední dobou. Na vině jsem byla většinou já. Snažila jsem se tedy v sobě probudit špatné svědomí. Rozpačitě jsem si odkašlala, zatímco jsem posouvala krabice s oblečením na sedadlo spolujezdce, abych se dostala do přihrádky, kam jsem uložila dokumenty k přihlášení na kolej. „Jsem v UCF, tati.“

„Copak ses pomátla? Uvědomuješ si, jaký jsi nám všem nahнала strach, když jsi nedorazila domů? Tvoje matka už chtěla volat policii.“

„Ale tati, je hodina po poledni, ne tři ráno.“

Sice už nekřičel, ale slyšela jsem, jak zuřivě dupe po kanceláři. „Víš moc dobře, co všechno se může stát, když budeš chodit bez ochranky. Co sis myslela, že děláš? A všechny tvoje věci zůstaly tady.“

Ano – všechny ty kostýmy od Chanela, sukně po kolena a nepohodlné boty s vysokými podpatky, které mi nachystala matka – celý můj život a všechno, co s ním souviselo, zůstalo na posteli v mém pokoji. Svůj nový život jsem si koupila ve Walmartu za necelých dvě stě dolarů. Ale to by táta nepochopil, a tak jsem raději mlčela.

„Vždyť není nic připravené!“ řval do telefonu. „Jsi tam úplně sama! A chtěl jsem si ještě před začátkem výuky promluvit s docentem...“

„Tati!“ přerušila jsem ho ostře. „Řekla jsem ti jasně, že na UCF chci jet sama. A nepřejí si ani, abys mluvil s docentem. Probrali jsme to snad stokrát. Dovolils mi studovat na veřejné univerzitě pod podmínkou, že mě bude doprovázet chlápek v černém. S tím se dokážu smířit. Nedopustím ale, abys sem najel jako sám prezident osobně. To by pro mě byla společenská sebevražda.“

„Tady nejde o tvoji společenskou sebevraždu, ale o tvoji bezpečnost, Ivy!“

Podrážděně jsem si odfrkla. „Dosud se mě nikdo nepokusil zabít ani unést, ale jestli nepřestaneš řvát, zcela jistě sem během chvilky naběhne hned několik vrahounů.“

„Nebud' drzá, mladá dámo. Jsi až po krk v průšvihů.“

Ve skutečnosti jsem trčela až po kotníky v Gatoradech, ale to jsem mu v tu chvíli nechtěla věšet na nos. Raději jsem poslechla radu z lístečku svojí poslední sušenky štěstí: Mlčeti je moudré.

Semkla jsem pevně rty a několikrát se zhluboka nadechla nosem. A protože jsme si byli s tátou hodně podobní, dělal právě to samé nejspíš i on.

„Jsem v pořádku, tati. Všechno už jsem zvládla a teď se jdu přihlásit na správu kolejí. Až sem dorazí tvůj sekuriták, ať mě prozvoní.“

„Ivy, ty nebudeš...“

„Mám tě ráda!“

„Ivy! Zůstaň, kde jsi! Zavolám tvoji ochrance, aby tě okamžitě...“

„Papa!“ přerušila jsem ho uprostřed věty a ukončila jsem hovor, aniž bych počkala na jeho reakci. Dobré nebe! Srdce mi bilo tak rychle, jako bych právě uběhla maraton. V rukou jsem křečovitě svírala kožené ucho kabelky. Zároveň jsem se ale cítila zatraceně dobře. Triumfálně. Jako bych právě vyhrála malou válku. Bylo mi jasné, že si to ještě pořádně odnesu. Ale ne teď. Táta už věděl, kde mě najde. Nebyl z toho sice nadšený, neměl už ale důvod poslat sem na moji záchranu celou americkou armádu. Přesto jsem nepochybovala, že mi do několika hodin zaklepe na dveře můj osobní strážce. Musela jsem tedy

těch pár hodin bez hlídače plně využít. Honem jsem nacpala do kabelky zbylé dokumenty a zatáhla okénko. Nevím jak, ale nějak se mi přece jen podařilo vystoupit z auta, aniž bych to sousední poškodila. Zamkla jsem miníska a vyrazila rovnou za nosem. Mobil jsem při tom mazaně zapomněla uvnitř.

Ryan

Ten zatracený mobil se vybil. V tom nejnevhodnějším okamžiku všech dob. Právě jsem se chystal odstřelit poslední zelené prase – ten červený pták k němu mířil po ideální letové dráze, když vtom displej prostě zčernal.

„Do hajzlu!“ Praštil jsem tou věcí do trávy, zkřížil s povzdechem ruce za hlavou a zíral k nebi. Nevěděl jsem, čím to je, ale tenhle den byl tak nějak hlasitější a pronikavější než jiné. Dokonce i hudba, která ke mně doléhala z koleje, mi rozvibrovala ušní bubínky. Mohlo být teprve kolem druhé nebo třetí odpoledne, ale všichni už byli totálně nadraní. Přitom pro mě ten den vlastně ani nemohl probíhat lépe. Před chvílí mi přeběhl přes cestu bývalý spolužák ze střední. Nazvat ho kamarádem by bylo příliš, protože jsme spolu za celé čtyři roky studia jen párkrát hráli fotbal a tu a tam se pozdravili na chodbě. Jako společenský kontakt to ale očividně stačilo – Shane mě okamžitě poznal a pozval mě na jednu z těch poznávacích party na koleji. Myslím, že na Alfu Zetu. Podmínkou pro přijetí do spolku zřejmě bylo, že do sebe člověk už k snídani ládoval steroidy a chodil spát s činkami, protože jeho členové vypadali, jako by

pro ně byla hračka zvednout nad hlavu jednou rukou všechny ty dívky odnaproti, z Dely Dulty nebo jak se ten spolek jmenoval. Dnes večer mě dokonce čekalo rande. A vlastně jsem se doteď dokonce i bezvadně bavil.

Jenže pak mě málem rozmázla na vozovce ta holka. Netuším proč, ale měl jsem od té chvíle špatnou náladu. A tak jsem už docela dlouho seděl stranou té řvoucí smečky a pokoušel se rozptýlit hrou. Jenže potom můj mobil vypustil duši. Teď jsem tu stál, hleděl zamračeně do nebe a pokoušel se v představách odstřelovat imaginárními ptáky mraky, které se tam pomalu sunuly.

Prohrával jsem, protože jsem každou chvíli odvracel pohled k mobilu v trávě, jako bych čekal hovor nebo zprávu, což samozřejmě postrádalo smysl, protože té věci přece došla šťáva. To už byla moje nálada na bodu mrazu. Nejen proto, že už jsem nemohl pařit Angry Birds, ale spíš proto, že v tomhle ohledu jsem byl obvykle spolehlivý. Můj telefon – předražená novinka z tátovy firmy – měl extra dlouhou životnost baterie a pro případ nouze jsem u sebe nosil powerbanku. Jenže ta dnes zůstala v jedné z nevybalených krabic.

Neklidně jsem přecházel sem a tam. Přestup na UCF mi možná přece jen dával zabrat víc, než jsem si byl ochotný přiznat. I ten nový job, který mě tady čekal. Což nedávalo vůbec smysl. Bylo zbytečně hloupé dělat si kvůli němu starosti už teď, když Ivy Redmondová měla přijet až pozítří. A bylo jedno, jestli jí budu sympatický. Pro mě byla jen odrazovým můstkem ke kariéře. Musel jsem jednoduše přečkat jeden, nanejvýš dva semestry, abych tátovi dokázal, že zahodit studium pro tuhle práci se vyplatilo. Abych mu ukázal, jak zatraceně dobrý jsem

v zachraňování životů. Příliš dobrý na to, abych hnil za psacím stolem jako on a všechno koordinoval jen pomocí statistik, dat a zpráv. Nejspíš jsem byl nevděčný syn, ale v tomhle směru jsem pro sebe chtěl prostě víc.

Ach jo, ta vybitá baterie mě znervózňovala čím dál víc. Jestli jsem se během výcviku něco naučil, pak to, že mám naslouchat svojí intuici. Protože intuitivní reakce často znamenala rozdíl mezi tím, jestli se mi kulka zavrtá do ramene, nebo mě mine. A tak jsem mobil zvedl a vyskočil na nohy. Měl bych ho opravdu nabít, než...

Náhle mě něco udeřilo do zad tak silně, až jsem ztratil rovnováhu.

„Co to...? Do...!“ Nadával jsem. Výhled mi zahalily růžové prameny vlasů a v uších mi zazvonil vyděšený výkřik.

Reagoval jsem instinktivně – i když jsem se sám řítil k zemi, bleskurychle jsem se otočil a pažemi objal dívku kolem pasu tak, aby přistála na mně. Pfff, vydral se mi z plic vzduch, když na mě její štíhlé, teplé tělo dopadlo, ale hned poté i bolestný výkřik, protože mi přitom kolenem zatlačila do slabiny. Bože! Tohle bylo snad to nejspícatější koleno v dějinách!

„Au! Máš něco s nohama, nebo jsem tak neodolatelný, že ses neudržela?“ vyhrkl jsem, ačkoli jsem sotva popadal dech. Pohlédl jsem na ni – a hleděl do těch největších modrých očí, jaké jsem kdy spatřil. Páni!

Světlé vlasy s růžovými konečky mi padaly na ramena a do trička se mi zarávaly štíhlé prsty. Bledé pihy jí tančily na roztomilém pršáku, který vyděšeně krčila, když se odtahovala tak rychle, jako by ji kousla tarantule.

„Safra! Promiň! Jsi v pořádku?“

Nedokázal jsem potlačit úsměv, zvláště když mi začala prohmátávat nohy a ruce a hledat zlomeniny. Při tom na mně seděla obkročmo, takže můj pohled mířil přímo na její prsa a – ty bláho! Jestli tohle nebyla ta nejžhavější prsa v celém kampusu, tak nevím! Nedokázal to zakrýt ani jednorožec na jejím tričku.

Rychle jsem odvrátil pohled a zaměřil se na její tvář. Jenže čím déle jsem si ji prohlížel, tím silnější jsem měl pocit, že ji odněkud znám...

„Hele, že ty jsi ta, co mě před chvílí málem přejela?“

Dívka ztuhla a vyděšeně rozevřela rty do rozkošného O a hned je zase zavřela. Klouzala pohledem od mého piercingu na spodním rtu ke stříbrným peckám v uších a dál k černým, trochu přerostlým pramínkům vlasů na čele, které jsem kvůli horku sepnul sponkou. Pobaveně jsem pozoroval, jak jí obavu ve tváři střídá narůstající panika, když objevila černé kérky, které mi vykukovaly z výstříhu trička.

„Ehm, ano,“ koktala a vypadala při tom jako malý králíček krčící se strachy před velkým, zlým vlkem. „Ještě jednou se omlouvám, nedávala jsem pozor.“

„Tak jako teď?“ zeptal jsem se rozzlobeně.

Provinile sebou škubla. „Mrzí mě to,“ zamumlala tichounce.

Uvědomovala si vůbec, že na mě stále ještě obkročmo sedí?

„Ale to nebylo schválně, dostala jsem do hlavy míčem,“ dodala s omluvným úsměvem a ukázala na oválnou věc, která ležela opodál v trávě. Cože?

„Ahoj!“ volal rozesmátý Shane, který k nám právě přibíhal. „Jste v pořádku?“ Ta otázka sice patřila nám oběma, ale očima visel jen na dívce. Nabídl jí ruku, aby jí pomohl vstát. Pobaveně

jsem sledoval, jak na něj zírá, jako by jí právě udělal neslušnou nabídku.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se znovu, když nabízenou ruku ignorovala.

Pomaloučku se otočila pohled k jeho nahému trupu. Tričko, které by mělo ten nabušený balík zakrývat, si zřejmě svlékl kvůli horku.

Shanovi ten pohled samozřejmě neunikl. „Tak co kdybych ti pomohl vstát? Jako omluvu tě zvu na drink,“ řekl a mrknul na ni. „Nebo tě mám nechat sedět na Rayovi? Vypadá to, že jste si udělali pohodlíčko.“

„Cože?“ Zmateně pohlédla dolů na mě.

Snažil jsem se potlačit smích a ukázal jsem na její nohy, které měla ovinuté kolem mých boků. Ne že by mi to vadilo, ale obvykle jsem alespoň znal jméno dámy, se kterou jsem byl v tak úzkém tělesném kontaktu.

„Ach, zatraceně!“

Tváře jí zrudly. Vyskočila tak rychle, že vzápětí zakopla o moje nohy. Oči měla doširoka rozevřené hrůzou.

Právě jsem ji chtěl uklidnit, že znám i horší věci, než když si na člověka sedne trochu praštěná holka. Ale vtom jsem si uvědomil, že se vůbec nedívá na mě. V panice se rozběhla k obrovské kabelce, ze které se vykutálela lahev Gatorade. Ale ne, to svinstvo se pořád ještě prodává? Myslel jsem, že tu směšku jedů už úřad pro veřejné zdraví dávno stáhl z prodeje. Evidentně ne, protože neonově modrý obsah lahve se rychle rozléval po trávě a dovnitř kabelky.

„Ach ne, dokumenty pro kolej,“ lamentovala a bezmocně zašroubovala víčko. Štíhlými prsty zvedla do výšky několik promočených přihlašovacích formulářů.

Shane rozpačitě přihlížel, jak z nich kape voda, ale nepřestával si přehazovat míč z ruky do ruky.

„A jéje, ještě jednou sorry. Ten míč tě asi trefil dost tvrdě. Netočí se ti hlava? Nepotřebuješ studený obklad nebo tak něco?“

Dívka náhle zbledla a divoce zavrtěla hlavou. Trochu se při tom zakymácela.

„Hele, je ti dobře?“ Znepokojeně jsem vyskočil na nohy a chytil ji za lokty.

„Ano... ne... moje formuláře!“ Zněla opravdu zoufale a opatrně mávala papíry, aby uschly. Gatorade při tom cákal na všechny strany.

„Klídek,“ řekl Shane a roztočil si balón na špičce prstu.

Do hajzlu, pomalu mi začínal jít na nervy. Copak tu věc nemohl alespoň na chvílku odložit?

Hodil jsem po něm zlověstným pohledem a pak jsem se obrátil zpátky k dívce. „Má pravdu. Pokud se to dá přechíst, nic se neděje. Jinak stačí zajít na správu a vyplnit tam nové. Jde o přihlášení na kolej, že?“

„Já... ano.“ Vzhlédla ke mně, prudce přikývla a vzápětí sebou trochu trhla – přece jen ji bolela hlava. „Za hodinu mi měli přidělit pokoj,“ dodala tiše.

„Ukaž!“ Shane jí přihlašovací formulář vytrhl z ruky a promočený papír se následkem toho roztrhl napůl.

Zaklel jsem: „Ty vole, Shane! Nech to být. Udělám to.“ Odebral jsem jí mokrý list a pokusil se z něj něco přechíst. Jenže jediné, co jsem dokázal rozluštit, bylo to, že její křestní jméno začínalo na I. Isa? Iris? Zbytek byl úplně nečitelný.

„Bojím se, že budeš muset zajít na kolejní správu,“ sdělil jsem jí.

„U všech řasů! A kde ta správa je? Mapu kampusu mám taky úplně promočenou.“

Když jsem si všiml jejího sklíčeného pohledu, v hrudi se mi něco sevřelo.

„Hm, takže já zas půjdu. Dej si na mě pivko, zlatíčko,“ promnesl Shane. „Jdeš taky, Rayi?“ Vyčkávavě na mě hleděl a dál si přehazoval míč z jedné ruky do druhé. Pokud by s tím okamžitě nepřestal, strčil bych mu tu věc tam, kam slunce nesvítí.

„Ne. Nech to být. Pomůžu...“ Otočil jsem se zpátky k dívce: „Jakže se jmenuješ?“

Kousla se do rtu a vyděšeně na mě pohlédla zpoza dlouhých řas.

„I... ehm, Haidi.“

Haidi? A co bylo s tím i? Na lístku bylo zřetelně napsané písmeno I. Ale co jsem mohl vědět. Možná se jen smyl zbytek písmene H.

„Fajn. Tak já Haidi doprovodím na správu,“ řekl jsem Shanovi. Potom jsem se k ní otočil, mrknul na ni a dodal: „Aby tu nakonec někoho nesprovodila ze světa.“ Pobaveně jsem pozoroval, jak jí znachověly tváře. Roztomilé.

„Jak chceš.“ Shane pokrčil rameny. „Uvidíme se později, Rayi.“

„Jasně. Tak zatím ahoj.“

Pokývli jsme si na pozdrav a já jsem si v tu chvíli umínil, že budoucí kontakt se Shanem omezím na tohle pokývnutí. Pomalu jsem si zase vybavoval, proč jsem na střední nemohl vystát devětadevadesát procent studentů.

„Je od tebe hezké, že mi chceš pomoci, ale nemusíš. Poradím si sama. Kromě toho bych se cítila trochu divně, kdybych si

nechala pomoci od člověka, který se stal málem obětí mé první vraždy včetně útěku z místa nehody,“ řekla Haidi.

Rozesmál jsem se a shlédl k ní dolů. Byla tak malinká. Jako víla, jen... žhavější. „Útěk z místa nehody? Nezastavila bys, aby ses podívala, jestli ještě dýchám?“

Můj pohled se nevyhnutelně zastavil na jejích plných rtech. Představa, jak se nade mnou shýbá, aby mě oživila dýcháním z úst do úst, mě rozesmála ještě víc.

Skepticky mě pozorovala očima přimhouřenýma do úzkých štěrbin a pokrčila nosík, jako by moc dobře věděla, jaké špinavé fantazie právě plní můj mozek.

„To nevím. Tu moji barbie káru není radno podceňovat. Když s ní někoho převálcuju, většinou už nevstane,“ rýpnula si a zkřížila ruce na hrudi, která...

Odkášlal jsem si a donutil se pohlédnout výš. „No, kdybys sem teď s tou růžovou věcí najela, asi bych se nechal převálcovat dobrovolně,“ dobíral jsem si ji.

V očích se jí zablýsklo: „Tak jo, jasně. Teď ale musím najít tu kancelář. Opravdu se mnou nemusíš. A ještě jednou se omlouvám za tu skoronehodu a že... ehm... že jsem tě porazila.“ S těmi slovy zvedla kabelku, otočila se na podpatku a rozběhla se pryč.

Zaraženě jsem se díval, jak se ode mě vzdalují poletující blondáté vlasy s růžovými konečky a pár bledých štíhlých nohou. Že by utíkala přede mnou?

Ivy

Aaaaach. Takový trapas. Cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří. Určitě jsem byla úplně rudá – jako humr, který se začíná vařit v nesnesitelně vroucí lázni. V duchu jsem si za ten nejtrapnější výstup mého života nakopala. Aniž bych se ještě jednou otočila, prchala jsem přes úzký trávník před kolejí a snažila se nezakopnout o povalující se plechovky od piva.

Proč se takové věci stávají právě mně? Copak jsem nemohla být alespoň jednou v roce prostě cool? Nebo mít alespoň tolik štěstí a neporazit právě toho týpka, kterého jsem předtím málem přejela? Tenhle Ray vypadal, jako by pózoval na obálku žhavého časopisu pro ženy. Matka by mě do blízkosti někoho, kdo vypadal jako... jako... no prostě jako Ray, ani nepustila. Ne že by nevypadal dobře. Měla-li bych být upřímná, pan Skoronehoda vypadal dokonce hodně dobře. Jako tetovaný panter – štíhlý, vysoký, mrštný a jeho úsměv mi málem přivodil infarkt. Panebože! Zachvěla jsem se a rozběhla se ještě rychleji, abych nechala daleko za sebou svoji fantazii, která dál nestydatě vrněla v Rayově náruči. To setkání mě úplně rozhodilo. Nedomůžala jsem přestat myslet na jeho zelené oči – jako by člověk

hleděl do dvou smaragdů, ve kterých probleskávala osobnost, z níž člověku vstávaly chloupky na zátylku. Ještě jsem na sobě cítila jeho pohled.

Teď už se ale ozval i můj věčný stihomam. Abych se ujistila, že mě Ray nepronásleduje, přece jen jsem se ještě jednou otočila. Zjistila jsem, že už jsem uběhla pořádný kus cesty. Bez brýlí jsem ale viděla trochu rozmazaně, protože moje kontaktní čočky zůstaly doma v Miami. Mezi studenty, kteří stáli před modrou verandou a popíjeli z červených plastických pohárků, jsem Raye nedokázala najít. Mohl se ale i schovávat za stromem. Potrásla jsem hlavou, abych tu nesmyslnou myšlenku odehnala. Proč by něco takového dělal? Dokonce ani já jsem neměla tak velkou smůlu, abych si pořídila stalkera hned první den na univerzitě. Jenže... no... *Co když tě poznal a teď už jen čeká na příležitost?* našeptával mi v hlavě hlas, který se podezřele podobal hlasu Harryho, otcova osobního strážce. Automaticky jsem se narovnála v ramenu, vypnula hrud' a stáhla pŕlky – dokonce i jako hlas v mé hlavě měl na mě Harry takový vliv. Dril, kterému mě podroboval už od dětství, seděl příliš hluboko. *Být neustále ve střehu. Vyhybat se tělesnému kontaktu. Od nikoho nic nepřijímat. S nikým nikam nechodit. Za žádných okolností nedávat číslo svého mobilu.* A pokud by mě někdo obtěžoval – vyhledat chráněný kout a okamžitě zavolat Harrymu nebo jinému bodyguardovi, aby mě hned vyzvedl.

Poslední opatření jsem byla nucena využít už dvakrát. Jednou v září, když mě při nakupování poznalo několik paparazzi a kladli mi příliš dotěrné otázky ohledně pádu akcií RedEnergies. A podruhé, když moje bývalá kamarádka nabyla pevného přesvědčení, že jí chce nějaký neznámý chlápek ukrást novou

kabelku od Valentina. Při zpětném pohledu bylo ale jasné, že na Chloé tak zíral jen kvůli její poslední návštěvě solárka. V obou případech jen stačilo stisknout na pageru SOS a Harry za pár minut dorazil. Akorát že tentokrát by to nemělo smysl – pager jsem sice měla s sebou v kabelce, ale můj osobní strážce měl dorazit až později. Takže jsem musela vzít situaci do svých rukou a hlavně už konečně přestat pobíhat po kampusu jako bezhlavé kuře.

Donutila jsem se zpomalit chůzi a zhluboka jsem vdechovala dusný vzduch. Plíce mě sice pálily, ale dávka kyslíku mi alespoň pomohla uklidnit bušící srdce. Hlubokými meditaivními nádechy a výdechy jsem se snažila zbavit nacvičené přehnané opatrnosti vůči lidem, zvláště vůči těm cizím, dokud se mi z přemíry kyslíku nezatočila hlava. O kus dál odbočovala ulice k parkovišti. Chvilí jsem zvažovala, že nějak vlezu do auta, zavolám tátovi a požádám ho o ochranku. Do kampusu to byly sotva tři hodiny jízdy. Harry by mohl poslat například Steva, dokud... ne! Nejsem srab a takovou situaci zvládnu. A tak jsem se rázně vydala opačným směrem, pryč od parkoviště.

Přede mnou se rozprostřel velký park. Sytá zeleň mi pomohla dostat strach pod kontrolu. Kolena se mi sice pořád ještě třásla, ale aspoň jsem se přestala neustále ohlížet přes rameno. Místo toho jsem rozhodně vyrazila k budově z pálených cihel, která vypadala jako fakulta nebo kolej. Ačkoli jsem si mapu kampusu samozřejmě předem prohlédla a uložila do hlavy, neměla jsem v tu chvíli ani tušení, kde se právě nacházím. Zastavila jsem se tedy a prohledávala promočená lejstra. Musela být nějaká možnost, jak přijít na to, kde, pro všechno na světě, právě stojím. Nebo kde se schovává správa kolejí. Při tom jsem se snažila

neroztrhnout natržený přihlašovací formulář ještě víc. Špičkou prstu jsem přešla několik tlustých krátkých čar, které nejspíš znázorňovaly parkoviště. A hned vedle... zmateně jsem nakláníla hlavu do strany. Tyhle čáry a kruhy mi v orientaci nijak nepomáhaly. Podle mapy kampusu se správa kolejí nacházela hned vedle shluku kolejí, který tvořil písmeno Y. A to přímo vedle budovy, která zase vypadala jako X. Ale neviděla jsem ani X, ani Y. Dům přede mnou připomínal spíš písmeno L. Zkroušeně jsem se rozhlížela. Takhle se nikam nedostanu. Musím hledat v mapě věci, které jsou v mojí bezprostřední blízkosti. Tou nejnápadnější opodál byla socha Bena Franklina, kterému někdo pořídil jizvu Harryho Pottera. Hned po několika vteřinách jsem ji v mapě našla. Přímo vedle... budovy T. K naštvání!

„Potřebuješ pomoci?“

V zátylku jsem ucítila teplý dech.

Pokud se k tobě někdo přiblíží zezadu, drž si ho od těla. Využij k tomu všechno, co máš v tu chvíli u sebe. I kdyby to měly být lodičky.

Polekaně jsem se otočila a osobě za mnou jsem vmetla do tváře právě ty mokré papíry. Nebyla to sice lodička, ale moje sandálky stejně nepřipadaly v úvahu jako zbraň. Oslepovacího účinku jsem dosáhla i tak, protože ten chlap zaskučel a honem si stíral z očí tekutinu z papírů.

„To svinstvo pálí!“

U všech řasů! Byl to Ray. Nepřestával mrkat, utírat si obličej a vyplivovat kousky papíru. Aby mě netrefil, odstoupila jsem o pár kroků, až jsem zády narazila na kolena Bena Franklina. Připravená k boji jsem zvedla kabelku. Ta věc byla tak nacpaná Gatoradem a dalšími věcmi, že by se z té rány probral až pozítří.

Někde tam musel být i pepřový sprej a píšťalka pro nouzové situace, ale úder je rychlejší.

„Co ode mě chceš?“ zvolala jsem a byla jsem na sebe hrdá, že to znělo tak tvrdě.

„Ehm, pomoci ti? Alespoň jsem to měl v plánu, než jsi mě omítla kyselinou.“ Vyčítavě se na mě zpoza mokrých černých řas díval. „Do hajzlu!“ sténal a neustále si utíral oči. „Jestli to tak pálí kvůli Gatoradu, měla bys to svinstvo přestat pít. Tohle nemůže být zdravé.“

Špatné svědomí, které se ve mně začalo probouzet, se okamžitě zase vytratilo – to zázračné pití nesměl nikdo urážet. A tak jsem vyzývavě přimhouřila oči: „Zdravé není dostat kabelkou mezi nohy. Takže pověz, co ode mě chceš, nebo zmiz!“

Tváří se mu mihl napůl rozzlobený, napůl pobavený výraz. Znovu jsem si uvědomila, jak mě jeho vzhled znejišťuje. Ray opravdu nebyl anaboliky nabušený svalovec, přesto ale byl vytrénovaný a hodně vysoký. Tetování na jeho pažích zářila ve slunci jako černí hadi a propůjčovala mu nebezpečné charisma. Srdce se mi rozbušilo rychleji, když jsem v obranném gestu nacouvala ještě víc k soše – přesně na ono špičaté Benovo koleno. Auvajs!

Ray si ohryzával piercing ve spodním rtu a jeho zelené oči mě pozorovaly, jako by odhadoval, co ode mě může očekávat. Netušila jsem, co vidí – doufala jsem, že rozzuřenou bojovnici, princeznu Xenu – nejspíš ale jen vyděšeného králíčka s různými ostny.

„Co chceš?“ opakovala jsem.

Přestal si ohryzávat ret a zvedl ruce v uklidňujícím gestu. „Hele, klídek, Haidi. Šel jsem právě zpátky na kolej. A když jsem tě uviděl, řekl jsem si, že třeba přece jen budeš chtít pomoci.“

Haidi? Ach ano, málem jsem zapomněla, že jsem se mu představila druhým křestním jménem. Moje bývalá kamarádka Chloé mi tak občas také říkala. Vlastně jsem to jméno moc v oblibě neměla, přesto se mi zdálo bezpečnější nepředstavovat se rovnou jako Ivy.

„Jasně, úplnou náhodou jsi chtěl jít zpátky...“ řekla jsem skepticky. „A co ten mejdan?“

Ray netečně pokrčil rameny a ustoupil ještě o krok. „Sám jsem přijel teprve dnes a musím si ještě vybalit,“ vysvětloval. „Kromě toho mi šli ti týpci na nervy. Nechápu, jak můžou pít po litrech to teplé pivo – chutná to jako močůvka.“

Tvář se mu rozzářila drzým úsměvem, takže jsem mezi bělostnými zuby zahlédla piercing na jazyku. No nazdar!

Usilovně jsem se snažila potlačit strach. Tedy – alespoň jsem se domnívala, že to je strach, kvůli čemu mi tak bláznivě tluče srdce.

„Dobře. Takže – mohl bys přestat s tím stalkováním?“ zasyčela jsem. „Trochu mě to znervózňuje.“ Říkala jsem si, že možná pomůže, když budu upřímná.

Rozesmál se, ustoupil ale ještě o další krok. Přitom mu spadl do čela černý pramen. „Jasně. Stalking stejně nikdy nebyl mojí silnou stránkou. Ale udělám ti návrh: Mohl bych jít jako náhodou směrem ke správě kolejí a ty bys, také náhodou, mohla jít metr za mnou. Potom můžu jít v klidu do svého pokoje a ty dnes nebudeš muset spát Bennymu u nohou.“ Ukázal na sochu, na kterou jsem se stále ještě tlačila, a zastrčil si nepodřadné vlasy zpátky do sponky. Výsledkem bylo, že mu několik pramínek trčelo do stran. Vypadalo to roztomile a můj puls se kupodivu zklidnil.

Dobře tedy. Nebyl důvod se Raye bát. Nehledě na jeho divoký vzhled to byl zřejmě milý chlapík a já jsem reagovala přehnaně.

„To zní dobře,“ přiznala jsem tedy nakonec.

Ray se usmál, na levé tváři se mu při tom vytvořil malý dolíček. A vůbec poprvé jsem si všimla i důlku na bradě. Na nic už nečekal, zastrčil si ruce do kapes u kalhot a vyrazil zcela opačným směrem, než kterým jsem původně zamýšlela jít já. Zmateně jsem se za ním dívala – buď mě chtěl zmást, zneškodnit a pak mě držet na nějakém temném místě, dokud nedostane výkupné... nebo jsem postrádala jakýkoli smysl pro orientaci. Správně bylo nejspíš za b. Supěla jsem tedy za ním, ale udržovala jsem si určitý bezpečnostní odstup. Pokud by se pokusil o nějakou hloupost, pořád ještě jsem mu mohla chrstnout do obličeje Gatorade, když už se to tak osvědčilo.

Nenápadně jsem vzdálenost mezi námi trochu zvětšila, abych si svého šlechtného rytíře mohla lépe prohlédnout a obdivovat ho z opačné strany. Ta mi u chlapců mého věku zůstávala doposud skrytá pod společenskými obleky nebo drahými žakety. Podrobnější pohled mi umožňovaly nanejvýš ještě golfové kalhoty, které ale jakékoli blouznění o případných sexy zadcích zadusily hned v zárodku. Ale Ray měl na sobě obyčejné džíny ponechávající dostatečný prostor pro rozličné interpretace. Pohyboval se tak neuvěřitelně lehce, že mi vlastní kroky připadaly nepřiměřeně hlasité. Moje sandály vydávaly jediný zvuk, který vyplňoval ticho mezi námi.

Cestou přes areál kampusu jsme jen tu a tam potkali jiné studenty. Ray se nenechal vyvést z míry. Cítil, že mu až tak nedůvěřuji, protože se ani jednou neohlédl – zjevně nechával na mně, na jakou vzdálenost se mu chci přiblížit.

Po pár minutách jsem se konečně trochu uklidnila a začala si zvědavě prohlížet kampus, který se měl stát pro příští měsíce mým domovem. Na první pohled vypadal areál univerzity jako jeden velký park, do kterého byly vsazeny jednotlivé fakulty, koleje a další budovy, většina z nich dosažitelná pěšky. Z fotek na internetu jsem věděla, že tady mají studenti k dispozici i několik kaváren, supermarket, a dokonce i drogerii, takže jsem nemusela ven z kampusu, ani kdybych potřebovala toaletní papír.

Pěstěné trávníky byly protnuté širokými šterkovými cestami rámovanými sukovitými stromy s košatými korunami, které poskytovaly trochu stínu. V pravidelných rozestupech tu stály hnědé lavičky, na kterých se rozvalovalo několik studentů. Někteří listovali v knížkách, jiní usrkávali kávu z kelímku. Jejich rozhovory a bezstarostný smích mi zněly v uších jako rajska hudba. Na pažích se mi udělala příjemná husí kůže a přistihla jsem se, že se začínám usmívat. Hlavou mi vířily nadějně myšlenky: *Svoboda*. Takhle tedy vypadá svoboda a už brzy, ne, ode dneška, se UCF se stane i mojí bránou na svobodu. Brzy už se nebudu nervózně rozhlížet a připadat si, jako bych stála nechráněná v dešti. Dokud budu tady, nebudu už při sobě muset nosit pager pro případ nouze.

Konečně jsem mohla být tou osobou, kterou jsem už ode dávna chtěla být. Potřebovala jsem jen ještě chvíli, než to došlo i mojí hlavě. Odhodlaně jsem trochu zrychlila, takže jsem šla už skoro vedle Raye.

„Moc se tady toho ještě neděje,“ přerušil konečně mlčení mezi námi.

„Ano,“ usmála jsem se. Rozbušilo se mi srdce, když mi úsměv vrátil. Nenapadně jsem si utřela zpoceně ruce o kalhoty.

„Ale to se určitě brzy změní. Nejpozději až začne fáze přihlašování do seminářů, klubů a spolků,“ povídal vesele dál a otočil ke mně hlavu: „Už ses zkoušela zapsat do nějakého spolku?“

„Ne. Sice jsem na několik z nich mrkla, ale nejsem ani katolička, ani dostatečně sportovně nadaná, abych splňovala jejich kritéria,“ vysvětlovala jsem.

Přikývl. „Jen tak mezi námi – nejspíš je to tak lepší. Jinak bys nakonec musela přísahat na Svaté sesterství, že až do konce pobytu tady ochráníš svoje ctnostné panenství. Nedokážu si představit nic strašnějšího.“

Pobaveně jsem k němu vzhledla: „Slyšela jsem z toho správně zatrpkllost? Mluvíš z osobní zkušenosti?“

Zásah – chytil se za hrud' a zasténal: „Odhalila jsi mě. Musel jsem složit slib cudnosti a už pět minut potom jsem hluboce litoval. Za to ale dostanu zadarmo potravinové lístky.“

Oba jsme se rozesmáli. Bylo to takové skoro plaché, opatrné sblížování. Ale musela jsem uznat, že má skvělý smysl pro humor. Dodávalo mi to odvahu.

„Už jsem se zapsala do několika seminářů, na které se hodně těším,“ řekla jsem po chvíli.

„Super. Do kterých?“

„Pro první semestr mám zatím jen pět povinných přednášek. Ale naplánovala jsem si dost volného času na další kurzy, na které chci chodit.“

„Aha.“ Ve tváři mu opět zazářil ten roztomilý dolíček. „A které mimo ty základní chceš navštěvovat?“

„Všechny!“

Znovu se rozesmál. V žaludku se mi rozlilo teplo. Koutkem oka jsem ho pokradmu pozorovala. Moje máma byla mistryní

v pozorování druhých, aniž by si toho byli vědomi. Někdy se skoro zdálo, že má oči na zátylku, zvláště tehdy, když si s někým povídala a zároveň opovržlivě hodnotila poslední výkřik od Louise Vuittona, který na sobě měla osoba stojící za ní. Dokonce při tom ani nezašilhala. Já bohužel ano.

Ray si z toho ale nic moc nedělal, protože jakmile na sobě ucítil můj pohled, otočil se ke mně a pozvedl obočí. „Mám něco na obličej?“

„Ehm... ne, ne přímo,“ mumlala jsem a cítila, jak mi stoupá horko do tváří. „Kolik máš vlastně těch piercingů?“ Ta otázka mi vyklouzla, ještě než jsem ji stačila zadržet. Okamžitě jsem se kousla do rtu.

On se ale jen usmíval. „Včetně pecek v uších, nebo bez nich?“

Řekni NE! Nezajímá tě to. Jenže místo abych naslouchala svému vnitřnímu hlasu, přikývla jsem.

„Dej mi chvilku.“ Zamyšleně si olízl spodní ret. Přitom nejspíš zavadil piercingem v jazyku o zuby, protože jsem zaslechla kovové cinknutí.

„Osm... ne, sedm. Ten v obočí se mi každou chvíli zanítí, tak jsem ho nechal zarůst.“

Fascinovaně jsem si jeho černé obočí prohlížela. Když si toho všiml, sklonil se ke mně dolů. Najednou byl tak blízko, že jsem ucítila jeho vůni, která byla tak... voněl po mýdle, mátě a něčem hodně aromatickém, co mi trochu připomínalo vonné tyčinky.

„Tady to bylo,“ ukázal na nepatrnou, sotva viditelnou jizvu na kraji levého obočí, které, mimochodem, vypadalo velmi sexy – široké a klenuté.

Můj pohled přitáhl záblesk stříbrného kroužku ve spodním rtu.